

Arrest

nr. 220 854 van 7 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. –J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Iraakse nationaliteit en bent u een soenniet van Koerdische origine. U ben geboren in 1996 in Sulaymaniya in de Koerdische Autonome Regio (KAR), Irak. U ging naar school en u werkte als chauffeur en bouwvakker.

Via uw neef B. I. A.(...) begon u begin juni 2016 voor het bedrijf D. (...) te werken. U werkte daar aan de waterleidingen in de appartementsgebouwen van het D. (...) City project. Op uw vierde werkdag, 7 juni 2016, viel B. (...) echter naar beneden van de 11e verdieping en stierf hij onderweg naar het ziekenhuis. Tussen één en twee weken na de rouwplechtigheid, die plaatsvond op 8 juni 2016, legde u uw verklaringen hierover als getuige af in het stadskantoor van Sulaymaniya.

Daar werd u indirect aangemaand om geen klacht neer te leggen tegen het bedrijf dat al zoveel goeds had gedaan voor de stad Sulaymaniya. Enkele dagen later werd uw familie telefonisch geld aangeboden door het bedrijf om verder geen klacht in te dienen en de zaak te laten vallen. Jullie gingen hier echter niet op in. Vervolgens werd uw familie telefonisch, schriftelijk en via kennissen verder bedreigd. Op 10 juli 2016 werd jullie huis beschoten. U en uw vader legden hierover verklaringen neer en een onderzoek werd gevoerd. Na de beschieting verhuisde u met uw familie even naar het huis van uw grootouders in Kaniba, alvorens te verhuizen naar jullie nieuw aangekochte huis in de Tchiah wijk. U verbleef daar zelf één maand alvorens u naar Halabja ging om bij uw tante te wonen. U bleef daar ongeveer één jaar wonen, maar keerde zeer vaak terug naar Sulaymaniya om uw familie te bezoeken. Sinds de beschieting werd uw familie constant bedreigd op verschillende manieren. De laatste bedreiging ontvingen jullie in de zomer van 2018. In september 2018 werd het onderzoek naar de beschieting afgerond wegens klacht tegen onbekenden. Wegens de grote druk van de situatie op uw moeder, die aan diabetes lijdt, verzocht uw familie u om het land te verlaten. Nadat het niet was gelukt om op legale wijze het land te verlaten, verdiepte u zich in illegale manieren. Uiteindelijk verliet u Irak op 31 december 2018 met uw Iraaks paspoort richting Oeganda. Daar vernietigde u uw Iraaks paspoort en reisde u verder met een vals Grieks paspoort richting het Verenigd Koninkrijk. Op de luchthaven van Zaventem werd u echter onderschept waardoor u besloot om hier asiel aan te vragen. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 23 februari 2019, waarna u werd overgebracht naar het transitcentrum van Caricole.

Ter staving van uw verzoek ligt u de volgende documenten neer: 11 foto's over het ongeluk van uw neef B. (...), drie Facebook posts over zijn dood, een document van het comité van de stad van Sulaymaniya en bijhorende vertalingen, alsook 19 politiedocumenten aangaande het onderzoek na de beschieting van jullie huis, voorzien van de bijhorende vertalingen. Na uw interview legde u op 8 april 2019 nog 13 foto's van schriftelijke bedreigingen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U kwam het Belgische rijk namelijk binnen met een vals Grieks paspoort (cf. administratieve dossier).

Volgens uw verklaringen vreest u vervolgd te worden door het bedrijf D. (...) omdat u hen wil aanklagen voor de dood van uw neef B. (...) op hun constructiesite. U baseert zich hiervoor op bedreigingen via kennissen, mondeling en schriftelijk door dit bedrijf alsook op de beschieting van jullie huis. Na grondige analyse van uw verzoek tot internationale bescherming is de Commissaris-Generaal tot de conclusie gekomen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas gedeukt door het feit dat u de Belgische autoriteiten heeft getracht te misleiden op intentionele wijze door het verstrekken van valse documenten betreffende uw identiteit en uw nationaliteit. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat reeds aangetast en wordt deze vaststelling verder versterkt door de onderstaande elementen.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen door het bedrijf D. (...) alsook de beschieting van uw huis uitgehold door het feit dat uw gedrag op geen enkele manier valt te rijmen met het gedrag van iemand met een gegronde vrees voor vervolging. Vooreerst wordt opgemerkt dat u na de dood van uw neef B. (...) in juni 2016 en de beschieting op uw huis in juli 2016, tussen dewelke u ook meermaals werd bedreigd, nog 2,5 jaar (tot 31 december 2018) in de KAR heeft gewoond. U verklaart dat u gedurende deze periode ook voortdurend werd bedreigd. Het feit dat u dan nog zo lang op de plaats bent gebleven, nota bene waar u en uw familie volgens uw eigen woorden voortdurend en constant werden bedreigd, doet reeds de wenkbrouwen fronsen.

Het laatste jaar van uw verblijf in de KAR verbleef u evenwel bij uw tante in Halabja. Daar ging u werken en werd u volgens uw eigen verklaringen nooit bedreigd, hoewel de mensen van het bedrijf D. (...) wisten dat u daar woonde (CGVS, p. 16-17). U ging wel heel vaak terug naar uw familie in Sulaymaniya, soms voor een dag en soms voor een week (CGVS, p. 16). Telkens u terugging naar Sulaymaniya werden u en uw familie echter opnieuw bedreigd (CGVS, p. 16). Van iemand met een gegronde vrees voor vervolging is het evenwel bijzonder onaannemelijk dat hij nog gedurende 2,5 jaar in de KAR zou zijn gebleven terwijl hij en zijn familie constant werden bedreigd. Ook het feit dat u om de zoveel tijd naar uw familie in Sulaymaniya zou zijn teruggekeerd toen u reeds bij uw tante woonde, goed wetende dat er daarna telkens een nieuwe bedreiging kwam aan hun adres, is bijzonder bevreemdend en onaannemelijk. Dergelijk gedrag valt bovendien geenszins te rijmen met het feit dat u verklaart onder constant toezicht te hebben gestaan van die mensen en dat u zich weinig in de stad Sulaymaniya kon laten zien (CGVS, p. 11). Dergelijk gedrag geeft daarenboven ook weinig blijk van een serieus en ernstig risico of grote kans op vervolging in jullie hoofde waardoor de geloofwaardigheid van deze bedreigingen verder wordt gehavend. U geconfronteerd met uw gedrag, antwoordt u dat het moeilijk was om daar te blijven en uw familie niet te bezoeken. Bijgevolg bleven ze u altijd bedreigen (CGVS, p. 17). Dergelijke verklaring is evenwel niet afdoende daar uit uw verklaringen op geen enkele wijze blijkt dat u rekening zou hebben gehouden met het door u aangehaalde risico, namelijk de constante bedreigingen bij uw terugkeer naar Sulaymaniya. U geconfronteerd verder met het feit dat u nog 2,5 jaar ter plaatse bent gebleven, antwoordt u dat u niet van plan was om het land te verlaten en dat u van plan was om verder te getuigen in de rechtzaak. Dit staat echter in schril contrast met uw eerdere verklaring, namelijk dat u bang was en u alle hoop had opgegeven na de beschieting van uw huis (cf. supra). Nogmaals hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat uw oom een legale manier, via een Zweeds visum, probeerde te vinden om u het land uit te krijgen, maar dat dit niet is gelukt. Hij probeerde dit in mei 2018 (CGVS, p. 12). Ook dit is geen afdoende verklaring voor uw laattijdig vertrek uit de KAR daar uw oom pas een kleine twee jaar na de dood van uw neef en beschieting van uw huis, met daartussen allerhande bedreigingen, een poging heeft gedaan om u het land te doen verlaten. Wederom blijkt uit uw verklaringen niet dat uw gedrag valt te rijmen met het gedrag van iemand met een gegronde vrees voor vervolging waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen en beschieting van uw huis zwaar wordt gedeukt.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten verder zwaar ondermijnd door het feit dat u bijzonder vage verklaringen aflegt over de bedreigingen van het bedrijf D. (...) aan het adres van u en uw familie. Gevraagd naar welke bedreigingen u precies heeft ontvangen en wanneer, antwoordt u dat ze u af en toe via kennissen in de partij (nvdr. PUK) lieten weten dat jullie voorzichtig moesten zijn en dat u beter zou zwijgen. Telefonisch en schriftelijk hebben ze u bedreigd en ook uw huis werd beschoten (CGVS, p. 7). Gevraagd in welke volgorde, op welke manier en wanneer u en uw familie werden bedreigd, slaagt u er echter niet in om deze bedreigingen te staven aan de hand van concrete en gedetailleerde voorbeelden. Zo antwoordt u dat het begon met de telefoon toen u bij de kennis was (u werd toen namelijk geld aangeboden door het bedrijf D. (...), maar u weigerde dit aan te nemen). Daarna bleven ze u voortdurend bedreigen omdat ze wisten dat jullie een advocaat hadden aangesteld. U verklaart ook schriftelijk te zijn bedreigd en dat uw huis daarna werd beschoten (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe concreet en wanneer precies jullie gedurende deze 2,5 jaar werden bedreigd na de beschieting van jullie huis op 10 juli 2016, antwoordt u dat ze gedurende die periode niet stopten met jullie te bedreigen (CGVS, p. 14). U antwoordt dat zij jullie telkens bedreigden via telefoon, via brieven en nog veel meer telkens u in Sulaymaniya was geweest nadat u reeds bij uw tante in Halabja was gaan wonen (CGVS, p. 14). Uit bovenstaande verklaringen moge duidelijk wezen dat u er niet in geslaagd bent om de door u aangehaalde bedreigingen te staven aan de hand van concrete, duidelijke en gedetailleerde voorbeelden. Bijgevolg wordt reeds een schaduw geworpen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van deze bedreigingen en de beschieting van uw huis verder in de kiem gesmoord door uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw en uw familie's intentie om de zaak tegen het bedrijf verder te zetten en door te duwen nadat u uw verklaringen niet mocht afleggen in de rechtbank. Enerzijds verklaart u namelijk dat u advocaten had aangesproken (CGVS, p. 10), dat u enthousiast was om de zaak verder te zetten (CGVS, p. 10) en dat uw familie deze zaak uiteindelijk naar Bagdad wou brengen (CGVS, p. 17). Dergelijke verklaringen geven blijk van grote gedreven- en vastberadenheid om dit bedrijf te laten boeten voor de dood van uw neef B. (...). U wou namelijk niet dat er na hem nog andere slachtoffers zouden vallen (CGVS, p. 7). Deze verklaringen en houding staan echter in schril contrast met het feit dat u nooit andere klachten heeft ingediend en dat u zelfs uw verklaringen over de beschieting van uw huis anoniem wou laten noteren omdat u bang was (CGVS, p. 10). U verklaart evenzeer dat u na de beschieting op 10 juli 2016 (één maand na de dood van uw neef B. (...)) alle hoop had opgegeven en u echt bang was (CGVS, p. 10).

U geconfronteerd met deze eerdere verklaringen, antwoordt u dat uw familie bang was en dat ze u tegenhielden om naar de politie te gaan (CGVS, p. 10). Deze verklaring is evenwel niet afdoende daar zij in strijd is met uw eerdere verklaring over het feit dat u zelf bang was, u desgevallend ook enkel anoniem uw verklaringen na de beschieting van jullie huis wou afleggen en dat u verder alle hoop had opgegeven (cf. supra). Gegeven bovenstaande wordt er verder zwaar afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.

Ten vierde wordt deze geloofwaardigheid verder ondergraven door het feit dat u zich tegensprekt over het contact tussen het bedrijf D. (...) en twee Turken, de oversten van u en B. (...). Enerzijds verklaart u bij de DVZ dat u samen met twee Turken getuige was van het ongeval en dat de partij smeergeld had gegeven zodat zij zouden worden vrijgepleit. Op die manier werd de schuld dan ook in uw schoenen geschoven (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Deze gedetailleerde en spontane verklaringen, die bovendien ook een oorzaak-gevolg redenering inhouden, staan echter in schril contrast met uw verklaringen hierover op het CGVS. U verklaart namelijk dat u niet weet of die Turken achteraf nog zouden zijn gecontacteerd geweest door het bedrijf over het incident. U geconfronteerd met uw verklaringen tijdens uw interview met een medewerker van de DVZ, antwoordt u dat ze plots waren verdwenen en ze zich daarna niet meer hebben laten zien. Nogmaals geconfronteerd met uw gedetailleerde en spontane verklaringen op de DVZ, antwoordt u dat het allemaal vermoedens zijn omdat ze hun verklaringen niet hebben afgelegd (CGVS, p. 12). Van iemand die verklaart gedurende 2,5 jaar te zijn bedreigd door het bedrijf D. (...), kan evenwel verwacht worden dat hij zich niet zou tegenspreken over wat er zou zijn gebeurd met de andere twee getuigen van dit incident. Dit des te meer omdat u verschillende malen heeft aangegeven dat u werd geviseerd net omdat u een getuige was van het incident (CGVS, p. 6, 7, 10, 15, 17). Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten verder aangetast.

Gegeven het geheel van bovenstaande bent u er niet in geslaagd om uw gegronde en persoonlijke vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd en in hoofd van uw familie zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: 11 foto's over het ongeluk van uw neef B. (...), drie Facebook posts over zijn dood, documenten van het comité van de stad van Sulaymaniya en bijhorende vertalingen, alsook 19 andere juridische documenten aangaande de klacht die u heeft ingediend na de beschieting, alsook 13 foto's van schriftelijke bedreigingen. Wat betreft de foto's en de Facebook posts, dient te worden opgemerkt dat de dood van uw neef B. (...) niet in twijfel wordt getrokken, in tegenstelling tot de gevolgen hiervan. Hoewel er begrip wordt opgebracht voor uw situatie na de dood van uw neef, wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de 19 documenten inzake de beschieting van uw huis, dient te worden opgemerkt dat u vooreerst enkel foto's van documenten neerlegt en geen originelen, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Daarnaast blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en officiële documenten makkelijk kunnen worden aangekocht. Bijgevolg wordt de authenticiteit van deze documenten verder in vraag gesteld. Ten derde dient te worden opgemerkt dat documenten enkel enig bewijswaarde krijgen indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Bijgevolg kunnen ook deze documenten niets wijzigen aan bovenstaande analyse. Wat betreft het document van de stad Sulaymaniya inzake de dood van uw neef B. (...), worden vooreerst dezelfde drie opmerkingen gemaakt als hierboven (cf. supra). Bijkomend dient hierbij te worden gesteld dat u zich tegensprekt met de inhoud van dit document. U zegt namelijk dat de stad Sulaymaniya zou hebben gezegd dat de dood van uw neef niet de schuld zou zijn van het bedrijf D. (...), maar de fout van de arbeider zelf. Hij zou namelijk niet voldoende veiligheidskledij hebben gedragen (CGVS, p. 9; vertaling document). U geconfronteerd met het feit dat het door u neergelegde document nochtans stelt dat de ingenieurs te laks waren inzake de veiligheidsomstandigheden en dat er ook geen EHBO-materiaal was voorzien, antwoordt u dat er ondanks dit toch geen vooruitgang werd geboekt in de zaak (CGVS, p. 9). Hierbij dient echter te worden herinnerd aan het feit dat u of uw familie hiervoor ook geen verdere stappen hebben ondernomen waardoor u dit bezwaarlijk tegen de stad Sulaymaniya kan houden. U verder geconfronteerd met het feit dat uw document stelt dat de aannemer op de vingers werd getikt, antwoordt u dat het er in het Koerdisch anders opstaat (CGVS, p. 9). Nadat de tolk de door u neergelegde gecertificeerde vertaling had gedubbelcheckt, bleek deze verklaring te kloppen met de door u neergelegde kopieën van Koerdische documenten. U dus nogmaals geconfronteerd met deze tegenstellingen, antwoordt u dat het gewoon 'bla bla' is en dat ze verder niets gedaan hebben (CGVS, p. 9). Het moge duidelijk wezen dat u er niet in geslaagd bent om een adequate verklaring te bieden voor het feit dat u zich tegensprekt met de inhoud van uw eigen documenten. Bijgevolg is ook dit document niet in staat om een ander licht te werpen op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar bevestigt het eerder deze vaststelling.

Uiteindelijk legt u ook 13 foto's van schriftelijke bedreigingen neer. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u slechts foto's van documenten neerlegt en geen originelen waardoor de authenticiteit van deze documenten geenszins kan worden geverifieerd. Ten tweede krijgen dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven reeds omstandig werd aangetoond (cf. supra), is dit in casu niet het geval. Specifiek wat betreft deze (schriftelijke) bedreigingen legde u immers zeer vage en onduidelijke verklaringen af waardoor u er niet in bent geslaagd om deze te staven en te concretiseren aan de hand van duidelijke en gedetailleerde voorbeelden. Dit kan nochtans wel worden verwacht van iemand die in dit kader een vrees voor vervolging aanhaalt en die omwille hiervan zijn land van herkomst heeft verlaten. Het bijkomstig neerleggen van deze documenten ter staving hiervan kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid echter op geen enkele manier herstellen. Deze vaststelling wordt ten slotte bekrachtigd door het feit dat deze documenten van geen enkele tijdsindicatie zijn voorzien. Met andere woorden kunnen zij bezwaarlijk aantonen dat u gedurende 2,5 jaar werd bedreigd door het bedrijf D. (...). Gegeven bovenstaande elementen zijn deze foto's van schriftelijke bedreigingen niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen, en bij uitbreiding van uw algehele asielrelaas, zouden kunnen herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de COI Focus: De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_koerdische_autonome_regio.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sulaymaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle.

De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sulaymaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 34 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 55/5/1, § 2, 2° en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout en verbod van willekeur".

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 34 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij nalaat *in concreto* te verduidelijken op welke manier deze bepaling van de richtlijn geschonden werd

door de bestreden beslissing. De Raad merkt bovendien op dat deze bepaling betrekking heeft op de situatie waarin er sprake is van een volgend verzoek om internationale bescherming. *In casu* betreft het evenwel een eerste verzoek om internationale bescherming door verzoekende partij. De verwijzing naar voormeld artikel van de Richtlijn 2005/85/EG is dan ook niet dienstig.

2.2.3. Waar verzoekende partij meent dat artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet werd geschonden, bemerkt de Raad dat voormelde wetsbepaling betrekking heeft op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. *In casu* betreft de bestreden beslissing evenwel geen intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, doch wel een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De verwijzing van verzoekende partij naar desbetreffende wetsbepaling is dan ook niet dienstig, temeer nu verzoekende partij zich in haar betoog beperkt tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling zonder dat zij *in concreto* aangeeft op welke manier deze wetsbepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.2.4. De Raad merkt verder op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 57/6 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken

in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij op intentionele wijze getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door het verstrekken van valse documenten betreffende haar identiteit en haar nationaliteit, (ii) het gedrag van verzoekende partij op geen enkele manier te rijmen valt met het gedrag van iemand met een gegronde vrees voor vervolging; (iii) verzoekende partij bijzonder vage verklaringen aflegt over de bedreigingen van het bedrijf D. aan het adres van haar en haar familie; (iv) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende haar intentie en die van haar familie om de zaak tegen het bedrijf verder te zetten en door te duwen nadat zij haar verklaringen niet mocht afleggen in de rechtbank; (v) verzoekende partij zich tegenspreekt over het contact tussen het bedrijf D. en twee Turken, de oversten van haar en B.; en (vi) verzoekende partij zich tegenspreekt met de inhoud van de door haar bijgebrachte documenten.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verweer geen argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in verband met de motivering dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen bij voorbaat reeds wordt aangetast door het feit dat zij getracht heeft op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden door het verstrekken van valse documenten betreffende haar identiteit en haar nationaliteit, stelt dat haar niet verweten mag worden valse documenten te hebben gebruikt teneinde zo snel mogelijk haar land van herkomst op een veilige manier te kunnen ontvluchten, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij hiermee geen verschoningsgrond biedt voor het feit dat zij ook ten aanzien van de Belgische autoriteiten, wanneer zij haar land van herkomst reeds was ontvlucht, zich nog steeds bediende van deze valse documenten en zodoende op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift een theoretische uiteenzetting geeft omtrent de bevoegdheden van de commissaris-generaal, de begrippen 'gegronde vrees voor vervolging' en 'reëel risico op ernstige schade', de verdeling van de bewijslast en de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, wijst de Raad erop dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.10. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat geen rekening gehouden werd met het feit dat zij verward en ernstig getraumatiseerd is door hetgeen er gebeurd is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medische attesten bijbrengt die haar psychische kwetsbaarheid aantonen. Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partij bij het begin van haar persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal aangaf dat zij zich fysiek en mentaal in staat voelde om het interview te doen (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS d.d. 03/04/2019, p. 2). Op het einde van dit persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekende partij dat zij alles heeft kunnen vertellen over haar problemen en dat zij alle vragen goed begrepen had (notities CGVS d.d. 03/04/2019, p. 18). Ook de advocaat die tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezig was maakte geen opmerkingen hierover (notities CGVS d.d. 03/04/2019, p. 18). Dat de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing te wijten zouden zijn aan haar psychische gezondheidstoestand, toont verzoekende partij dan ook op geen enkele wijze aan.

2.2.11. Inzake het verweer van verzoekende partij dat haar onvoldoende kansen geboden werden om originele documenten voor te leggen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 23 februari 2019 en een eerste persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal geannuleerd werd op 22 maart 2019. Verzoekende partij had dan ook ruimschoots de tijd om zich voor te bereiden op het persoonlijk onderhoud van 3 april 2019. Bovendien duidt de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment ervan gewag maakte dat zij nog over (originele) stukken zou beschikken die een nieuw licht zouden kunnen werpen op haar zaak.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting plots de originele stukken neerlegt van de *“juridische documenten die door het CGVS niet op authenticiteit te controleren waren”* daar zij hier eerder kopieën van had bijgebracht (aanvullende nota van 6 mei 2019, p. 2) wijst de Raad erop dat het louter bijbrengen van beweerde originele exemplaren geen afbreuk doet aan de navolgende terechte motivering van verwerende partij: *“Daarnaast blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en officiële documenten makkelijk kunnen worden aangekocht. Bijgevolg wordt de authenticiteit van deze documenten verder in vraag gesteld. Ten derde dient te worden opgemerkt dat documenten enkel enig bewijswaarde krijgen indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Bijgevolg kunnen ook deze documenten niets wijzigen aan bovenstaande analyse.”*. Op basis van voormelde motivering, die de Raad tot de zijne maakt, kan dan ook niet de minste bewijswaarde aan de ter terechtzitting neergelegde documenten worden toegekend.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog bemerkt dat verwerende partij nagelaten heeft zich de vraag te stellen of in hoofde van verzoekende partij, los van haar ongeloofwaardig relaas, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade op basis van de elementen die niet worden betwist, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins concretiseert welke elementen waarover geen twijfel bestaat in haar hoofde aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het administratief dossier kunnen door de Raad evenmin elementen worden ontwaard waarover geen twijfel bestaat en die *op zich* reeds aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekende partij.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonst dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.17., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.14. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad verwijst desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 5), waarin zij zich baseert op recente rapporten van EASO aangaande de veiligheidssituatie in Irak, met name het “EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019 en het “EASO COI Report: Iraq – Internal mobility” van 5 februari 2019, en sluit zich hierbij aan: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sulejmaniyah te worden beoordeeld.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle, waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Sulejmaniyah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS beschikt evenmin over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die van aard zijn bovenstaande vaststelling, die een bevestiging vormen van de motivering in de bestreden beslissing, te weerleggen. Immers beperkt zij zich in haar verzoekschrift tot het verwijzen naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Irak. Zij gaat hiermee evenwel voorbij aan het gegeven dat, zoals reeds bemerkt, de veiligheidssituatie in Irak getypeerd wordt door sterk regionale verschillen en dat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak dan ook niet volstaat om aan te tonen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door verzoekende partij wordt geen concrete informatie bijgebracht waaruit blijkt dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst in Irak, niet correct dan wel niet langer actueel is.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar een negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor wat betreft niet-essentiële reizen naar de Koerdische Autonome Regio, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet afkomstig zijn uit de Koerdische Autonome Regio niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van de Koerdische Autonome Regio.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud via videoconferentie d.d. 3 april 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Surani en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT